

Sygn. akt I CSK 1082/14

POSTANOWIENIE

Dnia 14 lipca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

w sprawie z wniosku M. T.

przy uczestnictwie A. B., M. B., Gminy Miasto J., A. T., Skarbu Państwa - Starosty O. i J. T.

o stwierdzenie nabycia własności nieruchomości przez zasiedzenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 14 lipca 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestnika Gminy Miasto J.
od postanowienia Sądu Okręgowego [...] w W.
z dnia 28 maja 2014 r., sygn. akt [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od uczestnika Gminy Miasto J. na rzecz
wnioskodawcy kwotę 1.800 (tysiąc osiemset) zł tytułem
zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarżąca oparła wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania na pierwszej spośród wymienionych przesłanek.

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego, przez istotne zagadnienie prawne, o którym mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., należy rozumieć problem o charakterze prawnym, powstały na tle konkretnego przepisu prawa, mający charakter rzeczywisty w tym znaczeniu, że jego rozwiązanie stwarza realne i poważne trudności. Zagadnienie musi mieć przy tym charakter uniwersalny, tzn. jego rozwiązanie powinno służyć rozstrzygnięciu innych podobnych spraw. Jednocześnie, chodzi o problem, którego wyjaśnienie byłoby konieczne dla rozstrzygnięcia danej sprawy, a więc pozostający w związku z podstawami skargi oraz z wiążącym Sąd Najwyższy, a ustalonym przez sąd drugiej instancji, stanem faktycznym sprawy (art. 398¹³ § 2 k.p.c.), i także w związku z podstawą prawną stanowiącą podstawę wydania zaskarżonego wyroku (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 maja 2013 r., IV CSK 53/13, nie publ.).

Skarżąca przedstawiła zagadnienie prawne w formie pytania: „czy osoba korzystająca z części nieruchomości stanowiącej w swoich granicach ewidencyjnych teren częściowo zalesiony i nieogrodzony, która wykonuje, co prawda, określone czynności na tej nieruchomości, ale bez ciągłości czasowej i obszarowej, może być uznana za posiadacza samoistnego całości takiej nieruchomości?”

Tak sformułowana przez skarżącą wątpliwość nie stanowi - w ocenie Sądu Najwyższego - istotnego zagadnienia prawnego, które mogłoby uzasadnić przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Stanowi ona w istocie pytanie o trafność zaskarżonego rozstrzygnięcia.

Na marginesie, w związku z argumentacją mającą uzasadniać wątpliwości skarżącej, wypada zauważyć, że - zgodnie z art. 398³ § 3 k.p.c. - Sąd Najwyższy jest związany ustaleniami faktycznymi i oceną dowodów, dokonanyymi w sprawie przez sądy powszechne.

Z tych względów Sąd Najwyższy uznał, że przesłanki przyjęcia skargi do rozpoznania nie zostały spełnione i orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).